

A photograph of a woman's legs from the knees down, wearing a grey, textured, knee-length skirt and black high-heeled shoes with red soles. The background is plain white. The text 'Short - Story' is overlaid at the top, 'Moordschoenen' is in the middle, and 'LIBERTY BIESMA' is at the bottom.

Short - Story

Moordschoenen

LIBERTY BIESMA

## Moordschoenen



*“Begeerte is de moeder van alle schoonheid.”*

*Arnon Grunberg*

‘**M**MMT-aankomst in zestig seconden! Level één traumateam paraat bij ingang Oost! Dokter Bhundi, verpleegsters Krind en Gomez, jullie hebben operatiekamer negen. Nog veertig seconden. Actie dames!’ De harde stem van onze planner, Gerard, dondert door de gangen van de SEH-afdeling.

Ik kijk mijn bezwete collega, Gisela, aan. De druppels lopen langs haar korte dreads. ‘Daar gaat onze vrijdagavond.’ Ze lacht cynisch en slipt behendig om een lege, nog niet opgeruimde zuurstoffles, heen. We zijn al jaren bevriend en twee handen op één buik. Ik ontwijk het bordje met de waarschuwing voor een natte vloer en glimlach kort naar de stagiaire die met tegenzin bloedsporen staat op te dweilen.

‘Die date van je kan je ook wel vergeten.’

‘Ja, echt hè?’ Ze zucht diep. ‘Ik had er juist zo naar uitgekeken.’

‘Dan kan je Tarzan ook wel weer onder je bed vandaan halen.’

‘Hahaha.’ Ze lacht als een valse hyena en tikt me speels op mijn bil.

De blauwe zwaailichten flikkeren door de ramen van de roldeuren. Een van de collega’s van trauma trekt aan de rode kabel en met een hard sissend geluid vliegt de roldeur omhoog. De ambulance maakt een ruime bocht en draait vlot achteruit. De achterdeur vliegt open en binnen een seconde springt daar een verpleger uit die in een vloeiende beweging de brancard eruit trekt. De sterke veren duwen de rolpoten naar beneden en anderhalve tel later rolt de brancard in hoge snelheid door de gang. De kortharige blonde verpleger kijkt me kort en recht in mijn ogen en geeft een klembord aan Gerard. Ik zie hem graag, maar het is altijd in een flits, en dan is ie weer weg. De monitor op het statief is akelig stil. Dokter Bhundi drukt een paar keer op de reset, maar er gebeurt niets. Geen piep, geen pieken, alleen een vlakke lijn. Hij pakt haar pols vast en duwt zijn wijs en middelvinger stevig op haar aders.

‘Isabelle, stop maar...’ Hij pakt mijn hand vast. ‘Het is te laat. Breng haar maar naar DBA.’ Ik heb altijd moeite gehad met “Dood Bij Aankomst.” Het is zo krom als de mensen in de ambulance er alles aan doen en de patiënt verlaat ons dan alsnog. De dokter kijkt op zijn horloge, vult snel wat gegevens in en geeft het klembord aan Gisela. Hij is ook direct weer weg.

Samen schuiven we de patiënte op de onderzoekstafel. Ik rij de brancard door de klapdeuren waarna iemand van trauma hem schoonmaakt en wegbrengt. Het slachtoffer is een verzorgde slanke dame van een jaar of dertig met zorgvuldig aangebrachte make-up. Ze draagt een zwarte blazer en korte rok van Givenchy, een dunne gouden ketting met een druppelvormige steen en kleine gouden oorbellen met saffieren die haar vlotte coupe accentueren.

Volgens het rapport op de klapper is ze onder de bus terecht gekomen. Omstanders hoorden haar iets in het Duits roepen waarna ze zonder te kijken overstak terwijl het stoplicht op rood stond. Wat vreselijk.

‘Isabelle.’ Gisela klonk stiekem terwijl ze omzichtig naar de schoenen van de dame wees. Ik sloeg mijn handen voor mijn mond.

‘Oh mijn God...’ Ik ben in één keer verliefd. Die rode zolen, hakken van twaalf centimeter, het zijn echte.

‘Louboutin,’ fluistert Gisela. ‘Daar moet ik drie maanden voor werken.’

‘Wat voor maat?’

‘Zevenendertig... kut, dat is te klein.’

‘Voor mij niet. Ik heb zevenendertig.’ Gisela maakt een twijfelend gebaar. Ik voel me enorm slecht en hebberig. Dit kan echt niet. Hoe kom ik erop? Gisela loopt langs de stalen kleedkastjes.

‘Werkt Irma hier nog?’

‘Met die dikke kop?’

‘Ja, haha, die.’

‘Nee, die is sinds maandag weg.’ Gisela opent een van de kastjes die nooit op slot zitten. Ze bukt, pakt iets, loopt mijn kant op en duwt twee plastic klompjes in mijn handen.

‘Nee, echt niet, dat kan niet joh... Dit is het karma uitdagen. Dit is zo fout.’

‘Waarom niet? Beter met Crocs in je kist dan een feestje gemist.’

‘Je hebt gelijk.’ Ik pak snel een plastic tas en stop de Franse Killer Shoes erin. Gisela doet haar snel de klompjes aan. Zonder verder een woord te zeggen maken we haar

klaar voor autopsie, douchen na een lange zweterige dag en zwaaien elkaar uit bij het naar huis gaan.

De nazomerse zonnestralen dringen mijn slaapkamer binnen. Half elf, wat laat al. Ik kijk langs mijn naakte lijf naar beneden en ben weer helemaal verliefd. Ik heb alles uit gedaan behalve de Louboutins. Ze zijn geweldig, ik ben helemaal in de wolken. Ik kook een eitje, eet er een croissantje bij, trek mijn leukste jurkje aan en vis een lakleren tasje van de bodem van mijn kledingkast. *Isabelle on the move.*

Het is al vreselijk druk buiten. Om naar het centrum te gaan kun je de loopbrug gebruiken of de oversteekplaats. De auto's rijden daar als gekken, maar ik hoef dan die trappen niet op met die hoge hakken. Het lampje van de drukknop op het stoplicht kleurt rood en ik doe een stapje naar achteren. Een lief klein hondje van een oudere man naast me snuffelt aan mijn schoen. Hij heeft duidelijk smaak. Ik kijk de meneer lief aan. Waar zal ik als eerste heen gaan? Zomaar komt er een liedje in mijn gedachten, van wie is dat ook alweer... Ik hoor het mezelf zeggen, "Links twee drie vier". Mensen achter mij schreeuwen, ik zie het gezicht van de buschauffeur met zijn handen voor zijn gezicht. Een harde klap... strepen van het zebrapad...